

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΗΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἄλλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
 Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξά-
 μην δραχ. 55. Τρίμηνυ δραχ. 30.
 ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διακτμ. 50.
 Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
 νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
 Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνυ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΡΑΘΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
 μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οἰοσδιπίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 7 Ἰανουαρίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 6

ΤΟ ΑΡΝΙΟΝ...

—Ἐλα γιὰ σου, γιὰ κά μου... νὰ
 πάρει καὶ τὴν κουλούρα, κοίτα-κοίτα,
 ἔλο με σιτῆρι σοῦ τὴν ἔπλασα. Σπι-
 ρὶ κριθάρι, μῆτε σταλιά πίτουρα, ἔ-
 βαλα μέσα... νόστιμη-νόστιμη νὰ
 γένη... κοίτα, στὴν πασπάλια καὶ
 μὲ μπόλικο-μπόλικο σουσάμι νὰ γλύ-
 φῃς τὰ δάχτυλά σου... γιὰ κά μου...
 Ἐλα πάψε τὰ κλάμματα καὶ μοῦ
 ρατζεῖς τὴν καρδούλα μ' ἰ-
 τὴ ἔρμης.

Μὰ ὁ Τασσὸς μελιὰ, μόν-
 ο τὰ πυκνὰ ἔκρυφα ἀδελ-
 κώνανε τὴν ἔξυπνη μουρί-
 τσα του, καὶ μικροί-μικροί
 λυγμοὶ μὲ συχνὰ ἀναφυλ-
 ληγὰ, φούσκωναν τὸ ἀδύνα-
 το στηθάκι...

—Ἐλα νὰ σὲ χαρῶ, ξα-
 χολούθησε ἡ μάνα του, νὰ
 δεῖς ποῦ θὰ γενῆς σπου-
 δαίος, κι' οὐλοὶ τοῦτοι
 δῶ, οἱ παλιοχωριάτες θὰ
 σοῦ βγάνουνε τὸ καπέλλο,
 ταχια ποῦ θὰ μοῦρθηκε πί-
 σω σπουδαγμένο, παιδάκι
 μου.

—Τασσὸόό!... Ἀκόμα
 δὲ σταμάτηξες τίς κλάψες;
 Ἐλα καὶ μὴ σκάς, τὴ
 μάνα σου, στὸ ὕστερο...
 κοτζά μου παλληκάρη καὶ
 κλαῖς σὺν τὸ μωξαρούδι.
 Ἄ μὰ πιά. Μὲ παρλασκάτι-
 σες λέω. Καὶ σὺ, ἀκού δῶ,
 ἔκραξε στὴ γυναῖκα του,
 προβάλλοντας στὴν πόρτα,
 μὴν τὸν κανακεύῃς περισ-
 σότερο τὸν κανακάρη σου,
 γιὰτὶ χειρότερος γίνεται. Ἄ,
 μὰ, πιά!

Ἐκανε τὸν ἄγριο ὁ πα-
 πᾶ-Πανάγος μὰ ἡ καρδού-
 λα του τῆξερε, πόσο μάτωσε
 ποῦ θὰ χωριζόταν τὸν Τασσὸ
 του, τὸ μοναχογιὸ καὶ μονα-

χοπαῖδι, τὸ στερνοπούλι, πῶδωσε πιά
 ἡ Παναγὰ νὰ τοῦ τὸ χαρίσῃ. Πέντε
 παιδιὰ, ἔχασε ὁ παπᾶ-Πανάγος μι-
 κρὰ μικρὰ στὶς φασκιές, τὸνα πίσω
 σ' ἄλλο. Δὲν εἶτανε τότες παπάς.
 Ζευγαλάτης, μὲ χρηματάκια δικά
 του. Ἐβγαζε τὸ καθημερινό του, κι'
 ἔτρεφε πλοῦσια τὴ φανίλια του. Μὰ
 μιὰ κατάρρα εἶχε πέσει σὲ σπιτικό
 του. (Λέγανε πὸς κάποτες βλασφή-
 μῃσε τὸ πρῶτο του μωρὸ, ποῦκλαγε

ἀσταμάτητα, καὶ γι' αὐτὸ μαθές). Τὰ
 μωρὰ του δὲν τοῦ ζοῦσανε, 5-6 μη-
 νῶν, δίχως αἰτία, κλείνανε τὰ ματά-
 κια τους, κι' ἀγγελούδια, πετάγανε
 στὸν οὐρανὸ. Στέρεφαν τὰ δάκρυα
 στὰ μάτια τῆς ἔρμης τῆς Κωνσταντι-
 νιάς, κι' ὁ Πανάγος στὸ στερνοπούλι,
 τὸν Τασσὸ του, ἔταξε νὰ τοῦ σωθῇ
 τὸ ἐλάχιστο αὐτό, κι' ἐκείνος νὰ γέ-
 νῃ παπάς. Κεῖνο τὸν καιρὸ, δὲν ἦ-
 τανε δύσκολο τὰ γραμματάκια του

τῆξερε, ὡς στὴν τετάρτη,
 ἦταν πηγεμένος, κι' ὅταν ὁ
 Τασσὸς του, χρόνιασε, κι'
 ἔγινε ἕνα ἀγοράκι σὺν τὴν
 χαρὰ τοῦ Θεοῦ, ὁ Πανά-
 γος φόρεσε τὸ ράσο, ἀφη-
 σε τὸ ξανθὸ του γένη νὰ μα-
 κρύνῃ, κι' ἔγινε ὁ παπάς
 τοῦ χωριοῦ του. Ἰσα-ἴσα
 κείνες τίς ἡμέρες εἶχε πε-
 θάνει κι' ὁ Παπᾶ-Λευτέ-
 ρης, ἑκατοχρονίτης κοντά,
 καὶ τὸ πρᾶγμα ἦρθε εὐκόλα
 καὶ φυσικά.

Τὸν Τασσὸ τους τὸ μα-
 σκανάθρεψαν, ἄλλο παιδί
 δὲν τοῦς χάρισε ὁ Θεός,
 κι' ἔλη πιά ἡ στοργή, κι'
 ἡ φροντίδα καὶ τοῦ παπᾶ
 καὶ τῆς πρεσβυτέρας του,
 ἦτανε στὸν Τασσὸ τους.
 Μὰ νὰ ποῦ τώρα πρέπει νὰ
 τὸν ἀποχαιρετίσουνε. Τὸ
 μικρὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ
 μόνο τίς τέσσερις τάξεις τοῦ
 δημοτικοῦ ἔχει... κι' ὁ
 Τασσὸς πρέπει νὰ σπου-
 δάσῃ, νὰ βγάλῃ τὸ ἐλληνι-
 κό, τὸ γυμνάσιο, νὰ πάῃ
 στὸ Πανεπιστήμιο, νὰ φτά-
 σῃ ψηλά, γιὰτὸς, δικηγό-
 ρος; ἔτι τραβάει ἡ καρ-
 δοῦλα του. Κι' ἡ μεγάλη
 ἀπόφαση ἀρβήθηκε. Θὰ τὸν
 κατεβάσουνε στὴν πῶδ κον-
 τινὴ πολιτεία, 3 ὥρες μὲ
 τὰ ζά, ἔχι καὶ πολὺ κοντά

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ μικρὸς μὲ τὸ καμηλοπούλι

νά πετά γλήγορα πάνω από το ποτάμι, ίσια προς το θεώρατο βουνό. Πετούσε, πετούσε, μα πού να φτάση! Το ποτάμι ήταν άτέλειωτο. Πέρασαν πολλές ημέρες και νύχτες που ο Γιαννάκης το περνούσε από πάνω, καθισμένος στη ράχη του Πετεινού. Και το περίεργο είναι πού σ'έλο αυτό το διάστημα, δεν αισθάνθηκε ούτε πείνα, ούτε δίψα, ούτε νύστα!

Μά τί ήταν επιτέλους αυτό το ποτάμι; πώς ξεφύτρωσε έτσι άξαφνα εκεί πού δεν υπήρχε παρά στεριά; Χωρίς άλλο το Πνεύμα του Βουνού, πού το προστάτευε, το είχε κάνει, για να μην μπορέση ο Γιαννάκης να φτάση στα ριζιμιά του και νάνεβη στην κορυφή. Ήταν ποτάμι μαγικό.

(Ακολουθεί)

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Δεν θέλω! φώναξε ο Χάρβεϊ οδρλιάζοντας σχεδόν, χωρίς να δώσει προσοχή στη συμβουλή του Ντάν.

— Ηρεμος ο καπετάν-Ντίσκο στεκόταν ουλλογισμένος.

— Δεν θά με βρίσκεις και τόσο βολικό, είπε τέλος κατεβάζοντας τη ματιά του στον Χάρβεϊ. Δεν σε κατηγορώ, νεαρέ μου, κάθε άλλο, έπιως δεν θά πρέπει να με κατηγορήσεις εσύ, μόνο κάθεται και σκάς τη χολή σου. Είσαι σίγουρος πώς καταλαβαίνεις καλά όλα όσα σου λέω; Δέκα και μισό δολάρια το μήνα μισθό — και τη συντήρησή σου — για να κάνης το δεύτερο μούτσο στη γολέττα. Και τη δουλειά θά μάθης και στην ύγεια σου καλό θά σου κάνη. Ναι ή όχι;

— Όχι! είπε ο Χάρβεϊ. Πηγαίνετε με πίσω στην Νέα Υόρκη, αλλιώς θά ιδήτε τί έχετε να πάθετε!

— Ο Χάρβεϊ δεν θυμόταν ακριβώς τί έγινε παρακάτω. Βρέθηκε πεσμένος χάμω στο κατάστρωμα, κρατώντας τη μύτη του πού έτρεχε αίμα, ενώ ο Τρουπ τον κοίταζε μ' έλη του την ήσυχία.

— Ντάν, είπε τέλος ο γέρο ναυτικός στο γιό του, δεν είχα καμμιά κακία μ' αυτό τον νέο όταν τον πρωτοείδα, γιατί πριν να ξέρη κανείς δεν πρέπει να κρίνη. Μη βιάζεσαι ποτέ στις κρίσεις σου, Ντάν. Τώρα τον λυπάμαι, γιατί δίχως άλλο το επάνω πάτωμα δεν πάει καλά. Δεν είναι αυτός υπεύθυνος για τις βροσιές πού μου είπε— ούτε για όλα τ' άλλα πράγματα— ούτε πού πήδησε από το βαπόρι στη θάλασσα, πού εγώ είμαι μισοθέβαιος πώς τόκανε. Νάσαι καλός μαζι του, Ντάν, και δ, τι κάνης θά τ'α πληρωθής διπλά. Άσε να τρέξη λίγο αίμα, θά το ειαστερώση το μυαλό του. Βάλτον να πλόνη τ' αίματα.

— Ο Τρουπ κατέθηκε με βαρύ βήμα στην καμπίνα όπου είχαν τις κουκέτες τους αυτός και οι πιδήλιωμέ-

νοι, και άφησε τον Ντάν επάνω για να παρηγορήση τον δυστυχισμένο κληρονόμο τριάντα εκατομμυρίων δολλαρίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

— Δεν στάπα εγώ; έκανε ο Ντάν, ενώ οι στάλες έπεφταν βαρείες και πυκνές επάνω στο σκούρο λαδομπογιατισμένο κατάστρωμα. Ο μπαμπάς δεν είναι άνθρωπος πού ανάβει εύκολα, αλλά το άξιζες με το παραπάνω. Έλα τώρα, δεν πρέπει να τ'α παίρνη κανείς έτσι τ'α πράγματα. (Οι όμοιοι του Χάρβεϊ ταραζόνταν σπασμωδικά από λυγμούς χωρίς δάκρυα). Έννοια σου και είμαι μαθημένος από δαύτα. Η πρώτη φορά πού με συγύρισε ο μπαμπάς ήταν και η τελευταία — κι' ήταν η πρώτη φορά πού φευγα έπ'α το σπίτι μου. Νουώθει κανείς τον έαυτό του έργημον και μοναχόν. Τ'α ξέρω κι' έννοια σου.

— Ναι, εδόνγγιξε ο Χάρβεϊ. Αύτός ο άνθρωπος η τρελλός θά ήταν η μεθυσμένος — και δεν μπορώ να το κάνω και τίποτε.

— Μην τ'α λές αυτό για τον μπαμπά, είπε ο Ντάν με χαμηλή φωνή. Δεν βάζει στο στόμα του κανένα πιστό— κι' όσο για παλαβός, μου είπε πώς είσαι του λόγου σου. Πώς σουρθε να τον πής κλέφτη; Είναι πατέρας μου!

— Ο Χάρβεϊ κάθησε κάτω, σφούγγισε τη μύτη του και διηγήθηκε την ιστορία των χρημάτων πού χάθηκε.

— Δεν είμαι τρελλός, είπε στο τέλος. Μόνο πού ο πατέρας ο δικός σου δεν έχει δει ποτέ στα μάτια του χαρτονόμισμα μεγαλύτερο από πέντε δολάρια και ο πατέρας ο δικός μου θά μπορούσε ν' αγοράζη κάθε βδομάδα κι' από ένα καράβι σαν το δικό σας.

— Δεν θά ξέρης φαίνεται τί άξίζει το «Εδω είμαστε». Εκτός αν ο πατέρας σου έχη κανένα βουνό χρυσάφι. Κι' αν τόχη, πώς το κέρδισες; Ο

πατέρας μου λέει πώς απ' αυτό τους καταλαβαίνεις τους τρελλούς, γιατί δεν έχουν συνέχεια στα λόγια τους. Λοιπόν, λέγε.

— Ο πατέρας μου έχει χρυσωρυχεία και σιδηροδρόμους στα Ούέστ.

— Κάτω, στο Ούέστ; Ταξιδεύει όπλισμένος μ' ένα πιστόλι στη μέση, επάνω σ' ένα άγριο άλογο πού τόχει ήμερέψει μόνος του; Έχει διαβάσει γι' αυτά τ'α πράγματα στο βιβλιο. Φάρ Ούέστ το λένε αυτό το μέρος, κι' έχω άκουστά πώς τ'α χαλινάρια τους και τ'α σπιρούνια τους είναι από άτόφιο χρυσάφι.

— Είσαι ένας βλάκας! έκανε ο Χάρβεϊ, γελώντας δίχως να τ'α θέλη. Ο πατέρας μου δεν έχει ανάγκη από άγρια άλογα. Όταν θέλη να ταξιδέψη, παίρνει το τραίνο του.

— Τι; κανένα φορτηγό, από κείνα πού μεταφέρουν τα ψάρια;

— Όχι, βέβαια. Με το δικό του τραίνο, το ιδιαίτερο. Δεν έχεις δη ποτέ στη ζωή σου κανένα ιδιωτικό τραίνο;

— Ο Σλάτιν Μπήμαν έχει ένα, είπε ο Ντάν με σεβασμό. Τό είδα στο Μπόστον και είχε και τρεις Νέγρους και τ'α καλαφατίζανε (ήθελε να πη τ'α καθαρίζανε). Μά ο Σλάτιν Μπήμαν έχει σχεδόν όλους τους σιδηροδρόμους του Λόγκ-Άιλαντ, έτσι λένε. Και λένε ακόμη πώς έχει αγοράσει τ'ο μισό Χάμποσιρ και τ'ο περιμάντρισε γύρω-γύρω και τ'ο γέμισε με λιοντάρια, με τίγρεις, μ' άρκουδες, με βουβάλια και μ' άλλα τέτοια ζωντόβολα. Μά ο Σλάτιν Μπήμαν είναι εκατομμυριοσχος.

— Έ, λοιπόν ο πατέρας μου είναι δισεκατομμυριοσχος κι' έχει δύο τραίνα ιδιαίτερα. Τό ένα τ'ο λένε με το δικό μου, τ'ο όνομα «Χάρβεϊ» και τ' άλλο με τ' όνομα της μητέρας μου: «Κωνσάντς».

— Βάλε όρκο! Ο πατέρας μου δεν θά μ' άφηνη ποτέ να βάλω όρκο, μα εσύ μπορείς μου φαίνεται. Λοιπόν πριν πής λέξη όρκισου μου πρώτα πώς αν δεν λές αλήθεια να πεθάνης.

— Βέβαια, είπε ο Χάρβεϊ.

— Αυτό δε φτάνει. Πές: «Νά πεθάνω στον τόπο, αν δε λένε την αλήθεια».

— Νά μείνω τούτη τη στιγμή στον τόπο αν και λέξη απ' όσα λένε δεν είναι αληθινή.

— Και τ'α εκατοντριατάεσσερα δολάρια κι' όλα; είπε ο Ντάν. Σ' άκουσα πού μιλούσες με το μπαμπά κι' είπα πώς θά βγη κανένα κήτος να σε καταπιη σαν τον Ίωνα.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΥΟΛΗ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Η Έμορφία συχαινόταν υπερβολικά και τους ανθρώπους και τ'α πράγματα διαν δεν ήσαν καθαροί. Αν συναντούσε στο δρόμο την γυφτοπούλα, δεν θά την άγγιζε ούτε με την άκρη από τ'ο δάχτυλό της; μά η εκδήλωση εκείνη της ευγνωμοσύνης της μικρής φυλακισμένης, πού έγινε έτσι θερμά κι' αθόρυχτα, την συγκίνησε τόσο πολύ, ώστε έσκυψε από πάνω της, σήκωσε με τ'ο άσπρο της χεράκι τ'α πυκνά μαλλιά πού σέπαζαν τ'ο μελαψό πρόσωπό της και την φίλησε στο μέτωπο.

— Η φυλακισμένη τινάχτηκε ξαφνιασμένη. Τ'α μεγάλα μαύρα μάτια της άστραψαν, και τ'ο καχεκτικό πρόσωπό της πήρε μιά έκφραση γεμάτη έκπληξη, ευγνωμοσύνη και θερμή άγάπη. Άπλωσε στην Έμορφία τ'α χέρια της και ψιθύρισε έκστατική:

— Ω, σε άγκιτώ!

Και στα μάγουλά της κύλισαν καυτά δάκρυα.

— Την καυμένη! είπε η Έμορφία συγκινημένη. Και γιατί μ' άγαπάς;

— Γιατί με φίλησες. Δεν ήξερα τί πάη να πη φίλι.

— Πώς; ποτέ δε σε φίλησε ψυχή; Άμ, η μητέρα σου, η γιαγιά σου; Και κλαίς; Γιατί κλαίς;

— Δεν ξέρω. Επρώτη μου φορά κλαίω. Όταν με δέρνη η Ναφτέ φωνάξω δυνατά μα δεν κλαίω. Είναι καλό να κλαίη κανείς.

— Και ποιά είναι η Ναφτέ;

— Η γυναίκα του Τίτσος.

— Και ποιάς είναι αυτός ο Τίτσος;

— Είναι ο άρχηγός της συντροφιάς μας. Αυτή με πήρε όταν πέθανε η μητέρα μου.

— Πεθαμένη είναι η μητέρα σου; ώ, τ'ο κακόμοιρο! Κι' είναι πολύς καιρός;

— Πολύς καιρός; Δεν ξέρω.

— Άς είναι, τη γνώριζες; την θυμάσαι; εγώ δεν θυμάμαι τη μητέρα μου, ήμουν πολύ μικρή όταν πέθανε.

— Δεν ξέρω. Ποτέ μου δεν την είδα. Πέθανε στην Ίσπανία. Έτσι μου είπαν.

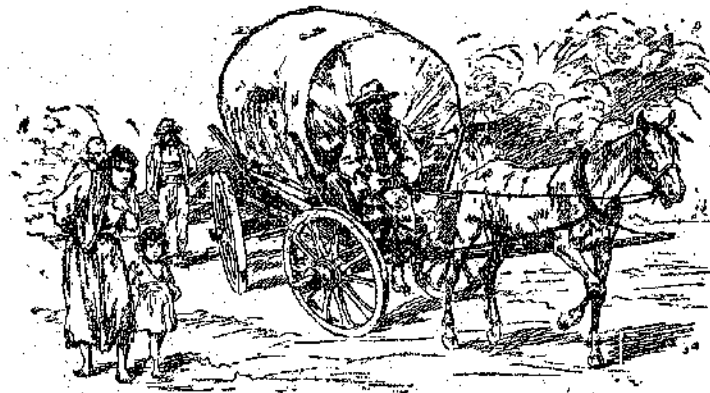
— Εγώ έχω πατέρα κι' είναι πολύ καλός. Σ'α έχεις; η μήπως πέθανε κι' αυτός;

— Ναι, πέθανε στη Ρωσία.

— Ω, είναι πολύ μακριά! Ο πατέρας μου πήγε μιά φορά εκεί. Σ'α πήγες;

— Κι' εγώ πήγα, μαζί με τη φυλή μας. Έμεις πηγαίνομε παντού, γυρίζομε όλον τον κόσμο, είπε η γυφτοπούλα με καμάρι.

— Η Έμορφία την κοίταζε με κάποιο σεβασμό γιατί αυτή μόνον ως τ'ο γειτονικό χωριό είχε πάη δυο φορές. Και τ'ο χωριό αυτό ήταν τ'ο μέρος της γης πού γνώριζε όλο-όλο.

— Έμεις πηγαίνομε παντού, γυρίζομε όλο τον κόσμο. (Σελ. 40, στ. β')

— Η Ναφτέ

— Η άγνέκρη στον κύρ-Πέτρο και τον έδλεπε σ'α νάλγε:

— Είσαι έχθρός η φίλος;

— Ο κύρ-Πέτρος γέλασε για τ'ο ύφος της μικρής και της είπε μαλακωνοντας τη φωνή του:

— Έ, είσαι φρόνιμη σήμερα. Αν μου υποσχεθής ότι δεν θά τ'α ξανακάνης, θά σε αφήσω ελεύθερη. Δεν τ'ο ξέρεις ότι η κλεψιά είναι άπαγορευμένη;

— Η γυφτοπούλα τον κοίταξε παραξενεμένη γιατί δεν κατάλαβε τί έλεγε ο άγροφύλακας.

— Ναι, χτές τ' απόγευμα έκλεδες στο χωράφι του κύρ Θανάση. Γιατί να τ'ο ξεριζώσης τ'α δαυκιά του;

— Έτσι κάνουν οι άνθρωποι;

— Παινούσα, είπε η μικρή τσιγγάνα.

— Και δεν σου δίνουν στο σπίτι σου να φάς; Οι γονείς σου; Έκείνοι πού σ' έχουν μαζί τους; Πού είναι να σε πάω;

— Έφυγαν.

— Πώς, έφυγαν και σ' άφησαν; Αυτά δεν γίνονται. Δεν τ' αφήνουν τ'α παιδιά να τρέχουν από πίσω σαν σκυλάκια. Και τ'α σκυλάκια ακόμη τ'α παίρνουν στην άγκαλιά όταν είναι μικρά.

— Δεν με ήθελαν επειδή χορεύω καλύτερα από την Άϊρέ. Τ' άμάξια μας στάθηκαν σ' ένα χωριό πού είχε πανηγύρι και δουλέψαμε.

— Και τί δουλέψατε;

— Νά, επλέξαμε πανέρια, γανώσαμε τεντζερέδες, χορέψαμε, κάναμε άλλα παιχνίδια, λέγαμε τη μοτρα. Έγώ όμως δεν ξέρω να σάς την πώ. Οι γερόντισσες ξέρουν. Αυτές βλέπουν στο χέρι ο, τι θά σου τόχη. Έγώ όμως ξέρω να χορεύω. Και τίς προάλλες όταν χορεύαμε και βγήκα με τ'ο διακο να μαζέψω μούδωσαν έμένα περισσότερα από την Άϊρέ την κόρη του άφέντη μας και μ' έδειρε η μητέρα της. Τότε είπα μέσα μου: «Φεύγω κι' εγώ και σαν με ξαναείδη γράψτε με!» κι' έφυγα τρέχοντας. Κι' έτσι πού έτρεχα άκούω τη Ναφτέ και μου φωνάζει:

(Ακολουθεί) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

— Ο Τίτσος

42^A ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΤΙ ΑΔΙΚΑ με λένε ταμπέλη και τί αδικα θα πήγαινα αν επνιγαν όλους τους ταμπέληδες! Άλλα καλύτερα, λένε ή παροιμία, να βγή κανενός το μάτι παρά τονομα... Νά ξέρατε πόση δουλειά κάνει στο γραφείο της «Διαπλάσεως» ο μακρολέλεκας ο ψυχογιός της, ο Άναντας! Βγαίνει φυλλάδιο χωρίς έμένα; Θά πητε: γιατί λοιπόν πέρασαν τόσα χρόνια χωρίς να κάμω «Κυριακή»; Δέ φταίω!

Για να κάνω κανείς λαγό σταφάδο, πρέπει πρώτα-πρώτα να χη λαγός. Έτσι και για να κάμω «Κυριακή», πρέπει πρώτα-πρώτα να χη άπαντήσεις. Μ' αφού μου τις έκλεψαν, πώς μπορούσα να την κάμω;

Εγώ ο καυμένος, μόλις τελείωσε ή προθεσμία και μου τις παρέδωσε ή κ. Διάπλασις—νά, βουνο έλάκερα!—έκάθησα, τις διάβασα, τις ξεχώρισα, κι άρχισα να τις κατηγράφω: 'Ο δεινο προτιμά το τάδε ποιήμα, ο τάδε προτιμά το δείνα... 'Ολάκερες σελίδες έπιασε ο κατάλογός μου, που θά με βοηθούσε να κάμω την κρίση. Άλλά μιά μέρα, ενώ έκόντευα πιά να τελειώσω, χρειάστηκε να βγω για άλλη δουλειά απ' το γραφείο μου, αφήνοντας πάνω στο τραπέζι μου τους σωρούς των άπαντήσεων και τον κατάλογό μου. Έ, όταν γύρισα, ύστερα από μιά ώρα δεν βρήκα παρά τον κατάλογο ξερό. Οι άπαντήσεις είχαν γίνει άφαντες.

Κατάλαβα άμέσως: Κάποιος μπήκε στο γραφείο μου και, γι' άγνωστο λόγο, μου τις έκλεψε. Άλλά ποιός; Έξέτασα με τρόπο—δέν θέλησα να κάμω άκόμα φασαρία—μá δέν έμαθα τίποτα το διαφωτιστικό. Κανένας ξένος, κανένας ύποπτος δέν είχ' έρθει εκείνη την ώρα. Μόνο ο κ. Φαίδων είχε κατεθεί μιά στιγμή, κι' ή δ. Ταρσούλη είχε πέρασει, βιαστική όπως πάντα, ν' αφήση χειρόγραφα. Αυτοί θα μου έκλεψαν τις άπαντήσεις; 'Η ο υπάλληλοι κι' οί υπηρέτες του γραφείου; Μυστήριο!

Αποφάσισα να μην πώ τίποτα και να γίνω ντέντεκτιβ για ν' ανακαλύψω τον κλέφτη και να του πάρω, αν θά τ' είχα άκόμα, τ'α πολύτιμα χαρτιά. Και πραγματικά, πολλά διαδήματα και τεχνάσματα έκαμα, που είναι περιττό να σας τα διηγηθώ. Άλλά το αποτέλεσμα μηδέν είς το τεράγωνον, όπως έλεγε ένας καθηγητής μου. Κι' άμα άπελιπίσθηκα, φανέρωσα στην κυρία Διάπλασις το θλιβερό συμβάν που ματαίωνε την Κυριακή μας.

Με μάλλωσε γερά. Δέν έπρεπε να φύγω από το γραφείο μου χωρίς να εξασφαλίσω τις άπαντήσεις. Δέν τόξερα, τόσα χρόνια τώρα, πώς τα «έπεισόδια» κυνηγούν τις Κυριακές μας; Έπειτα με ρώτησε αν μπορούσα να κάνω την κρίση «έκ μνήμης και με τη βοήθεια του καταλόγου μου». Άδύνατο! Είχα διαβάσει βέβαια τις άπαντήσεις όλες και πολλά θυμώμουν απ' αυτές; Μά μπο-

ρούσα ν' αναφέρω μόνο δσα θυμώμουν; Θάδικοσα πολλούς. Έπειτα, τι γούστο θά είχε ή κρίση μου αν αντίγραφα ξερά τον κατάλογο; Θά καταντούσε άπλη ύστατιστική: τόσο προτιμούν τή «Αθήνη» του Μαιβίλη, τόσο το «Ελληνικό Χώμα» του Δροσίνη και καθεξής. Όχι, δέν μπορούσε να γίνη ή Κυριακή με τ'α στοιχεία που είχα. Κι' ή κυρία Διάπλασις με μάλλωσε γερότερα, μά το πάραδέχθηκε.

Και τ'α χρόνια περνούσαν, άμέτρητα, άμνημόνευτα. Και τ'α παιδιά φώναζαν, γυρεύοντας την Κυριακή τους. Και μεις τ'α περνούσαμε με λόγια, κι' ή κυρία Διάπλασις τάρριχνε στη θρυλική ταμπέλη μου, κι' ή 42α Κυριακή που περιμενόταν πάντα, δέν γινόταν ποτέ. Κι' αυτό, με τον καιρό, έγινε «κατάσταση». Το άπλούστερο βέβαια θάταν να πούμε τή μαύρη αλήθεια, να κηρύξουμε την Κυριακή εκείνη... κλεμμένη, και να προκηρύξουμε άλλη. Στην ιστορία των Κυριακών μας, ή άγίνωτη 42α θά έμοιαζε με τον Δουδοβίκο ΙΖ' ή τον Ναπολέοντα Β' που πήραν τον αριθμό τους στη σειρά των βασιλέων, μά δέν εδασίλευσαν ποτέ. Άλλά δέν ήθελα, δέν καταδεχόμουν να μαθευτή πώς άφησα σ'α χάχας να μου κλέψουν τις άπαντήσεις, χωρίς τουλάχιστο ν'ανακαλύψω τον κλέφτη.

MONNA BANNA
Κωνσταντία
Α' Βραβείον εις την 40ην Κυριακήν.

παρουσίασε ένα χειρόγραφο με στίχους και, με το δάχτυλό του σε μιά λέξη, μου είπε:

—Κύριε Άναντα, τί να λή εδώ; δέν το βγάζω...

Διάβασα τή δυσανάγνωστη λέξη, γιατί το ποιήμα μου ήταν γνωστό, και ρώτησα από περιέργεια:

—Μά τ' είν' αυτό; σχολικό βιβλίο;

—Όχι, μου άποκρίθηκε ο τυπογράφος. Είναι μιά 'Ανθολογία, που την εκδίδει ένας νέος. Όρίστε!

Κι' ο τυπογράφος μου έδωσε τ'α δυο πρώτα τυπογραφικά φύλλα του βιβλίου που ήταν τυπωμένα και τ'α είχα στο συρτάρι του. Είχα άμέσως πώς ή 'Ανθολογία αυτή δέν ήταν σαν τις συνηθισμένες. Είχε μόνο διαλεχτά ποιήματα διαφόρων ειδών, μέλλον μικρά, και αποσπάσματα μεγάλων, μά ένα αναλυτικό και κριτικό σημείωμα κάτω απ' το καθένα. Κι' έπιγραφόταν: «Τά καλύτερα ελληνικά ποιήματα, από Χρυσάνθου Νικήτας».

Τόν ήξερα αυτόν τον Χρυσάνθο. Ήταν ένας νέος χωρίς δουλειά, ποιητής της κακής ώρας, που άλλοτε έρχόταν συχνά στο γραφείο μας και μάς φορτωνόταν να

του δημοσιεύουμε ποιήματα. Του λέγαμε πώς ήταν «κατάλληλα για παιδιά»—τί να του λέγαμε; πώς ήταν γελοία;—μά εκείνος επέμενε και δέν περνούσε έβδομάδα χωρίς να μάς φέρη κι' ένα καινούργιο. Έπιτέλους άπελιπίσθη κι' επαψε να μάς ένοχλή. Χρόνια είχαμε να τον ιδούμε στο γραφείο. Μόνο όταν τύπωσε μιά μικρή συλλογή του, μάς τήν έφερε. Κι' έκάμαμε του κόσμου τ'α γέλια, όχι τόσο με τ'α ποιήματά του, όσο μ' ένα μοιραίο τυπογραφικό λάθος που είχε γίνει στον από μέσα τίτλο του βιβλίου. 'Η μικρή συλλογή έπιγραφόταν «ΠΟΝΟΥ ΚΡΑΥΓΗ». Άλλ' αντί για Π είχε μπει Η, και σε κάποια μέλιστα άπόσταση. Έτσι ο τίτλος διαβαζόταν «Η ΟΝΟΥ ΚΡΑΥΓΗ».

Τώρα λοιπόν ο Χρυσάνθος έτύπωνε τ'α «Καλύτερα ελληνικά ποιήματα». Καλά έκανε. Άφου τ'α δικά του δέν αξίζαν τίποτα, τύπωνε ξένα. Και στην αρχή, δέν έβαλα με το νού μου κακό. Άλλά ξεφυλλίζοντας τ'α δυο εκείνα τυπογραφικά φύλλα, θυμήθηκα άθελα την ξεχασμένη πιά 42α Κυριακή, θυμήθηκα και τον πόνο μου, δηλαδή τήν κλοπή των άπαντήσεων, και, καθώς κυλομετρούσα πάντα και διάβαζα έδώ κι' εκεί, μου ήρθε άξαφνα ή ύποψία πώς ο κλέφτης μου ήταν αυτός, ο Χρυσάνθος Νικήτας, ο εκδότης των «Καλυτέρων Ελληνικών Ποιημάτων»!

Γιατί όχι; Έκείνο τον καιρό, έρχόταν άκόμη στη «Διάπλασι». Δύσκολο είναι να ήρθε κι' εκείνη την ήμέρα με κανένα του ποιήμα, να μπήκε στο γραφείο μου, όπως έμπαινε πάντα όταν έρχόταν, να είδε στο τραπέζι μου τις άπαντήσεις, και να τις σούφρωσε, είτε για να εκδικηθή που δέν του δημοσιεύαμε ποιήματα, είτε—αν διάβασε μερικές κι' είδε τήν αξία τους—για να τις χρησιμοποιήση. 'Η πόρτα της «Διαπλάσεως» είναι δλη τήν ήμέρα άνοιχτή. Ούτε κουδούνι υπάρχει, ούτε θυρωρός. Μπορεί ν'άνεθνε ο Χρυσάνθος χωρίς να τόν ιδη κανένα, να μπήκε ίσια στο γραφείο μου, και ξέροντας πολύ καλά ή τ'α κατατόπια, του σπιτιού μας να παραφύλαξε μετά το έγκλημα, για να φύγη έπίσης άπαρατήρητος.

Έπρεπε να βεβαιωθώ. Πήρα τ'α δυο τυπωμένα φύλλα—32 σελίδες—έκάθησα στο γραφείο του τυπογράφου, άφησα τις διορθώσεις μου κατά μέρος και άρχισα να μελετώ. Σε λίγο ήμουν βέβαιος, βεβαίωτατος, πώς τ'α «Καλύτερα Ελληνικά Ποιήματα» είχαν σταχυολογηθή από τις άπαντήσεις της 42ας Κυριακής, που τις είχα κλέψει ο εκδότης Χρυσάνθος Νικήτας! Γιατί ή έρώτησή της ήταν: «Απ' δσα ελληνικά ποιήματα εδιδάσκατε, ποιό σας άρεσε περισσότερο και γιατί;» Τ'α παιδιά είχαν άπαντήσει γράφοντας το καθένα το ποιήμα που προτιούσε και τούς λόγους της προτίμησής του. Κι' ο κ. Χρυσάνθος, μνημονεύοντας με ξένα κόλλυβα, έβαλε στην 'Ανθολογία του ήλ' αυτά τ'α ποιήματα, κι' από τις καλύτερες άπαντήσεις πήρε κατά λέξη τ'αδικαιολογητικά. Αδτά ήταν «ή σύντομη άνάλυση και κριτική» που συνόδευε κάθε ποιήμα.

Τ'α «τεκμήρια» του εγκλήματος—κλοπή που κατέστησε λογονομία—ήταν πολλά. Καθώς είπα, είχα διαβάσει όλες τις άπαντήσεις, θυμώμουν τις κυριότερες και

ξεναθυμώμουν τις ξεχασμένες, καθώς εδιδάβαζα τώρα το βιβλίο. Όλα τ'α ποιήματα που είχε στα δυο πρώτα τυπογραφικά, ήταν «προτιμήσεις» παιδιών. Και καλά ο 'Εθνικός Ύμνος, ή το επίγραμμα στα Ψαρά; ή το 'Ελληνικό Χώμα, ή ο Θούριος του Ρήγα; αυτά υπάρχουν σ' όλες τις 'Ανθολογίες. Μά που θυμήθηκε ο κ. Χρυσάνθος το «Χώρα μεγαλοφυίας» του Σούτσου, ή το «Δέν είναι διαβατάριχο πουλί» του Βαλαωρίτη, ή τ'α «Νειάτα» του Παλαμά, και τόσα άλλα σπάνια και ξεχασμένα; Κι' αυτά τ'α σχόλια στην «Παλιοκαστρίτσα» του Μαιβίλη, δέν τ'α πήρε από τήν άπάντησή του Κουτσάρου; «Είναι ένα μικρό άριστούργημα. Σ' αυτούς τους στίχους, ο Μαιβίλης ψάλλει το πιο μαγευτικό μέρος της νόφης των Έφτά Νησιών...» Τ'α θυμώμουν πολύ καλά. Μά για τίποτα! έδώ βλέπω κι' αυτό το τετράστιχο:

Το ίδιο χείμας χαλαστής.
Οί σπασμοί, οί καιροί τ'α χείμα ειχόνου.
Κι' αν καλό-καλά το στοχαστήσ
Τ'α σημάδια δείζοντες μάς δείζονου.

Είναι από τόν «Κύκλο των Τετραστίχων» του Παλαμά. Πώς ο Χρυσάνθος διάλεξε μόνο αυτό από εκατό; Δέν βαρύνετε! Τό βρήκε στην άπάντησή της Άνθισμένης Λαμινιάς! Έτσι και το «Χονέττο στο Θάνατο» του Γρυπάρη, στην άπάντησή του Βουδδα Τ'α θυμώμουν πολύ καλά.

Άλλά θυμώμουν και κάτι άλλο: 'Ο Βιλλαρδουίνος προτιμώσε το επίγραμμα του Πάλλη. Άλλά τ'α έγραψε λαθασιμένο:

Ήσων ή μόνη μου χαρά
Δύο και τ'α τ'α χρόνια.
Μιά μόνη σ' έδ λίγη σ' φορά
Άλλά με θλίψη αλώνια

Ένώ το σωστό είναι:

Ήσων ή μόνη μου χαρά
Είκοσι τέσρα χρόνια.
Μιά μόνο μ' έδ λίγη σ' φορά.
Άλλά με θλίψη αλώνια.

Λοιπόν, στην 'Ανθολογία του Χρυσάνθου το ποιήμα αυτό ήταν τυπωμένο με τ'α ίδια λάθη! Μπορούσα να χω πιά τήν παραμικρή άμφιβολία πώς ήταν από τήν άπάντησή του Βιλλαρδουίνου; 'Η πώς ήταν από τήν

άπάντησή της Κυρά-Φροσύνης το γνωστό παιδικό τραγούδι «Ήλθε πάλι ή άνοιξη», αφού υπάρχει και στο βιβλίο το ίδιο άστοχο λάθος που είχε κάνει στο χειρόγραφο της ή μικρή τότε Διαπλασοπούλα; Και να: αντί:

Και παντού χαράς χοροί.
Και χαράς τραγούδι.

ή Κυρά Φροσύνη—και ο κ. Χρυσάνθος μαζί της—γράφει: «Και παντού χαρά εισχωρεί»!

«Τ'ι έτι χρείαν έχομεν μαρτύρων!» φώναξα τότε κι' εγώ. Δέν ήξερα τήν κατοικία του Χρυσάνθου, τήν ήξερε όμως ο τυπογράφος και με τήν είπε. Τήν ίδια ώρα έτρεξα στο σπίτι του, τόν βρήκα, και χωρίς πρόβμιο του είπα:

—Νά μου δώσης γρήγορα τις άπαντήσεις τις Κυριακής που έκλεψες από το γραφείο μου και τις έκαμες... 'Ανθολογία.

Έκαμε πώς δέν ήξερε τί του λέω. Τόν φοβέρισα πώς θά πήγαινα στην άτυνομία. Έξακολουθεύσε να διαμαρτύρεται και νάρνιεται. Άλλά όταν του έδειξα τ'α δυο εκείνα τυπογραφικά φύλλα που είχα κατασχέσει, και

ΝΤΙΝΟΣ ΑΓΓΕΛΙΤΗΣ
Βέλος
Α' Βραβείον εις την 41ην Κυριακήν.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΛΕΞΕΤΕ ΤΟΜΟΥΣ ὅσοι θὰ παραγγείλετε μὲ τὸ προνόμιο
ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ",

ΠΟ τοὺς 69 τόμους τῆς Διαπλάσεως πού βγήκαν ἀπὸ τὸ 1879 ὡς σήμερα οἱ 24 πρῶτοι, οἱ μικροὶ ἐκείνοι ἐξαίτητοι τῆς *Α' Περιόδου*, εἶναι ὅλοι ἐξηνητημένοι. Ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς *Β' Περιόδου*, τοὺς μεγάλους ἐτήσιους — 1894 ἕως 1988 σφραγισμένους ἐν 50φ., ἔχουν ἐξαντληθεῖ μόνο οἱ Τόμοι

τοῦ 1896, 1908 καὶ 1918. Ἀπὸ τοὺς λοιποὺς 45, οἱ Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 ἕως 1928 εἶναι ἀπὸ ὀκτασέλιδα φυλλάδια καὶ ἔχουν ἀπὸ 416 σελίδες. Καθένας τιμᾶται δρ. 80 ἄρραφος. Οἱ δὲ Τόμοι τῶν ἐτῶν 1929 ἕως 1988, εἶναι ἀπὸ δωδεκασέλιδα φυλλάδια, ἔχουν ἀπὸ 624 σελίδες, καὶ καθένας τιμᾶται δρ. 110 ἄρραφος.

Ταχυδρομικὰ τέλη κάθε Τόμου, πού πρέπει νὰ προστεθοῦν στίς ἀνωτέρω τιμές: γιὰ τὸ Ἐσωτερικόν, δρ. 5. Γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν, δρ. 35.

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἡ περιπέτεια Ροζάβα, Τὰ παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωπῆρος καὶ ὁ *Μικρὸς Κόρης*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1894. — *Ἐν Οἰκογενεῖα, Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ καὶ Μαύρη καὶ Ἄσπρος*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1895. — *Καίσαρ Κασκαμπέλ* (τοῦ Βέρν) καὶ *Ὁ Ὀρφανὸς τῆς Νέας Ὁρλεάνης*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1896 (ἐξηνητημένον). — *Ὁ Ἀνόουθος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος*, ἡ *Ἀσπροῦλα* καὶ ἡ *Ὀικογένεια Μαντζουράνα*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1897. — *Ἡ Σφιγὴ τῶν Πύγων* (τοῦ Βέρν), οἱ *Μικροὶ Ροβινσώνας τοῦ Βράχου* καὶ τὸ *Ταξίδιον τοῦ Γουόλφρις* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898. — *Οἱ χρυσοθήραι τῆς Ἀφρικῆς* καὶ αἱ *Περιπέτεια τοῦ Ραγῆρου*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1899. — *Ἐγγονος Ἀδοκράτορος*, ἡ *Χρυσόφορος Φλέν* καὶ ὁ *Πετρομαζεντής*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1900. — *Ὁ Θαύματος Ὁρενόνας* (τοῦ Βέρν), αἱ *Ἀνεμιαὶ τοῦ Κυρίου Βώρης* καὶ ὁ *Φασουλῆνης Ροβινσών*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1901. — *Τὸ Μέγα Λάθος* (τοῦ Βέρν), ἡ *Βοσκοπούλα ὁ Ἄσπρος Υἱὸς* κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1902. — *Διελίδια Χαβὶ*, τὸ *Παραμῆθιον τοῦ Καβιδουλίνου* (τοῦ Βέρν), *Ὁ γῆρος τοῦ πόρου* κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1903. — *Οἱ ἀριστῆες ταξιδεῖου* (τοῦ Βέρν), *Ἡ δεκάδελφον, Ἡμερολόγιον Ὀρφανῆς* κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1904. — *Ἡ πόλις τοῦ Χρυσοῦ*, τὸ *Σχολεῖον τῶν Ζώων*, τὸ *Τροχόσπιτον* καὶ οἱ *Τρεῖς ἀκόλουθοι τοῦ Ἀρτανιάν*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1905. — *Ὁ Ναυτιόπις τοῦ Συρκοῦφ*, τὸ *Φεγγαρόπαιδον*, *Γι' ἀγάπην τοῦ ἀδελφοῦ*, κλπ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1906. — *Τὰ δίδυμα τοῦ Τράνοβαλ*, ἡ *Φαντασμένη*, *Ὁ μαθητὴς τοῦ λοχία Φλογέρας* κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1907. — *Διὰ τὴν γῆν ἄνθρωπος*, *Μυστηριώδεις Ἑγγλήμα* (τοῦ Βέρν), *Μικρὸς παραμάρτης* — *Μέγας μουσικός*, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1908 (ἐξηνητημ.). — *Κοσμοκράτωρ* (τοῦ Βέρν), *Οἱ ἐξάδελφοι Κορσινάφ* καὶ ἡ *Μικρὴ Μαύρη Βασιλοπούλα* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1909. — *Τάλας* καὶ *Ζινέντα* (συνέχεια τοῦ *Λουδοβίκου Κορμά*) εἰς τὸν τόμον τοῦ 1910. — *Λουδοβίκος Κορμάς*, *Αἱ πηλοεῖς τοῦ Κρα-Κρά*. *Οἱ Περιπέτεια τοῦ Νικόλα Καρακά*, *Παρασπὸς ὁ Νιμητῆς τῆς Γοργόνας*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1911. *Πέτρος Ριοναί*, *Οἱ Ἄθλοι τοῦ Ἑρακλεῖου*, *Ὁ Δὸν Κιχῶτης* κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1912. — *Ὁ*

Μικρὸς Τζόνκεν, *Ἡ Κρισιώ*, *ἄσπερον μνημῆγι κοριτσιάνι*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1913. — *Ὁ Λουλοῦ εἰς τὸ Μαρόκον*, *Ἐρβελὴν κατὰ Πλὸν*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1914. — *Ὁ Μικρὸς Μετανάστης*, *Ἡ Κασσιέτα* κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1915. — *Ὁ Μικρὸς Ἑρρίκος Ἀαλλινῦ*, *Ἡ Κασσιέτα* (μέρος δεύτερον) *Ἡ Ἀρπαγὴ τῆς Ναδίας*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1916. — *Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος* (τοῦ Βέρν), *Ἡ Βεννέτα*, *Ἐξω ἀπ' τῆ φωλιά*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1917. — *Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος* (συνέχεια) *Στὰ Βουρά*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1918 (ἐξηνητημένον). — *Χωρὶς Οἰκογένεια* (τοῦ Μαλό), *Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος* (τέλος) *Ἡ Συμμαχία τοῦ Ἀρλενίου* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1919. — *Χωρὶς Οἰκογένεια* (τέλος), *Δούτση Χατρίδα* (τοῦ Βέρν), εἰς τὸν τόμον τοῦ 1920. — *Δεύτερη Παρτίδα* (μέρος δεύτερον), *Ὁ Μικρὸς Ἐθελοντής* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1921. — *Τὸ Παιδί τῆς Μαύρης Μάσκας*, *Ἡ Διονυσία*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1922. — *Ἡ Μικρὴ Βασίλισσα*, ὁ *Βράχος τῶν Γλάρων*, *Γυρεύοντας τὴν τῆχ*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1923. — *Βασιλισσὴ τοῦ Ναπολέοντος* (συνέχεια τοῦ *Μικροῦ Ἐθελοντοῦ*), *Ἡ Ἀνθοῦλα*, *Οἱ Ψευτιῆς τοῦ Μονχάουζεν*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1924. — *Ἡ κόρη τοῦ Γεροθωμά*, *Τὸ Ἀσφινάκι* (συνέχεια τῶν *Βασιλισσῶν τοῦ Ναπολέοντος*), *Στὴν Ἐξοχὴ* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1925. — *Τὸ Σιδερένιον Χέρι*, *Ὁ Τζάν*, *Ὁ Λευκὸς Χορὸς* καὶ ἡ *Μαύρη Ἀρκουδά* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1926. — *Ὁ Μουσοῦ*, *Ὁ Τζάν* (μέρος δεύτερον), *Τὸ Θαύμαστο Ταξίδι* (τῆς Λάγκερλεφ) *Ὁ Μπέμπης Ἀρχιλόταρχος* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1927. — *Στὴ Σκιά τοῦ Πέγγου*, *Τὸ Θαύμαστο Ταξίδι* (μέρος δεύτερον) *Διαττῆς Διακοπαί*, (τοῦ Βέρν), *Ἡ Πῆρα* καὶ ἡ *Μαρίνα* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1928. — *Ἐνα παιδί μὲ τρεῖς οἰκογένειας*, (τοῦ Γρ. Εισνοπούλου), *Ὡς πον νῆσῃ τῆ μητέρα τῆς*, *Πράσινοι καὶ Βίνετοι*, *Ὁ Παισιβικός*, *Θηριοτροφεῖον Τοτοῦ καὶ Σίας*, *Σπίρτο μονάχο*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1929. — *Ἡ καλοῖσα τοῦ Μπαδριμα Τόμ*, (τῆς Μπῆτσερ-Στόου), *Τρεῖς Μικροὶ Ἀεροπόροι*, *Μέσα στὴν Ἀβυσσο*, *Ἡ Ἀπεργία μας*, *Τὸ Ἀρνούδανι Ἡρόνοπια*, *Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1930. — *Δαυὶδ Κόντερεφνέδ*, (τοῦ Λίκκενς), *Τὸ Παλιὸ Καρῖφι*, *Τὸ Λουλουδάκι τοῦ Τέμπλου*, *Ἡ Μικρὴ Ἀγνωστη*, *Περιπέτεια ἐνὸς Γάτου*, *Κανίλλης καὶ Σία*, *Ἀγρία καὶ Κορίτσια* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1931. — *Βασιλόπουλο καὶ Ζητιανόπουλο*, (τοῦ Μάρκ Τουαίν), *Ἐδιθ γιὰ Φερλάν*, *Ἡ Γαλιζία Μαυριά*, *Νέες Περιπέτεια τοῦ Κανέλλη*, *Θηριοτροφεῖον Χάγγου Κόμπλεν*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1932. — *Ἡ περιουσία τῆς Μπέττις*, *Ὁ Μάγος τῶν Φιδιῶν*, ὁ *Μονοτάνας*, *Ὁ Ἐλεφαντὸς*, *Ὁ Αἰχουδακῆς*, *Ἡ Κουζίνα τῆς κυρᾶ* — *Παγώνας*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1933. — *Ὁ Ἄσπρος Ἄθος*, *Ὁ κληρονόμος τοῦ Ροβινσών*, *Τὰ Ἐπαγγέλματα τοῦ Πισσρότου*, *Τὸ Σκαλιστήρι* κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1934. — *Ἡ Κληρονομία τοῦ Φανίρη*, *Ὁ Ἄετός* καὶ τὸ *Ἄσπερον*, *Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τοῦ ματρεότσιου*, *Ἡ Ὀδόσσεια τοῦ Φουφοῦλη*, *Τὰ Σπιλιὰ τῆς Λανῆς*, *Οἱ Περιπέτεια τοῦ Πλόρου* καὶ τοῦ *Ἀρουαίου*, *Ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1935. — *Οἱ ἔξοφρητικὲς περιπέτεια τοῦ Ἀντιφῶρ* (τοῦ Βέρν), *Ὁ Μπαρόμπα* — *Μαυροπάδης*, *Ἡ μικρὴ Ρωσίδα τῆς Ἀγίας Ἐλένης* κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1936. — *Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακας*, *Πρὸς τ' ἄσπερον*, *Οἱ ἄσπεροι τοῦ Ταϊκόβν*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1937. — *Τὸν Σάγγ* (τοῦ Μάρκ Τουαίν), *Τὸ Μυστήριον τῆς ξανθῆς ποικίλας*, *Ὅταν ἀναυτήθηκε τὸ μαμμοῦθ*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1938.

Κάθε παραγγελία, συνοδωμένη ἀπὸ τὸ αντίμισον, κατὰ προτίμησιν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Ἀιουθνήτην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», 42 ὁδὸς Ἐδριαιῶν, Ἀθήνας.